

תת"ע 4782/04/20 - מדינת ישראל נגד זיו משה זאב יותם

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 4782-04-20 מדינת ישראל נ' זיו משה זאב יותם
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

זיו משה זאב יותם

הנאשם

פסק דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 6.10.19, הודעת תשלום קנס בגין אי ציות לתמרור 302 (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנות 22(א) ו-64(ד) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען "זה לא נכון, עצרתי אחרי קו העצירה, אני מתקן, עצרתי לפני קו העצירה איפה שצריך ומהמקום שהשוטר עמד, הוא לא יכול היה לראות אותי. יש לי תמונות שצילמתי במעמד מתן הדו"ח".

מטעם המאשימה, העיד רס"ל ולא אסעד, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוצגו סרטון ותמונות של הצומת.

על פי גרסת המאשימה, ביום 6.10.19, בסמוך לשעה 15:38, נהג הנאשם ברכב בהרצליה, ברחוב בר אילן, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגיעו לצומת עם רחוב בן גוריון, נצפה על ידי העד, שעמד ברחוב בן גוריון, כ-15 מטרים אחרי הצומת, כאשר הוא פונה ימינה בצומת, מבלי לציית לתמרורי 302 המוצבים בכיוון נסיעתו.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "מכחיש בתוקף את האשמה. לשוטרים אין זווית ראייה לקו העצירה".

בחקירתו הנגדית, מסר העד כי אינו יכול לסמן על גבי סקיצה שערך הנאשם, היכן בדיוק עמד, אך זה היה במרחק של 15 מטרים מהצומת, בסמוך למדרכה ולבן גוריון 8.

ביחס לתמונות שהציג לו הנאשם, השיב העד כי אם ציין בנסיבות את קו העצירה, מעבר החצייה והתמרורים, סימן שראה אותם ממקום עמידתו.

באשר לטענת הנאשם, לפיה, אם הוא לא יכול לראות את העד מקו העצירה, הרי שגם העד לא יכול היה לראות אותו, השיב העד כי אם ציין בדו"ח כי הבחין בנאשם פונה ימינה מבלי לציית לתמרור, הרי שכך היה.

הנאשם הציג סרטון שצילם בצומת ולגביו טען העד כי לא צולם בזמן העבירה אלא לאחריה ולשאלת בית המשפט, נוכח מגבלת שדה הראיה שנצפתה בסרטון, השיב כי עמד "סמוך למדרכה".

הנאשם העיד להגנתו ועל פי גרסתו נהג במקום האמור, כפי שהוא עושה מדי יום וכמו תמיד, הקפיד לעצור לפני קו העצירה, בטרם שפנה ימינה בצומת. לדבריו, בשל גדר ירוקה המוצבת במקום, לא ניתן לראות את קו העצירה, אלא אם עומדים על אי התנועה הבנוי וכך נוהגים השוטרים מאז.

בחקירתו הנגדית, השיב הנאשם כי ראה את העד רק לאחר שזה סימן לו לעצור, אך אם העד היה עומד באמצע הכביש, כדי שיהיה לו שדה ראייה לקו העצירה, הוא היה מבחין בו לפני כן.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים, בחנתי את הראיות, לא אוכל לקבוע במידה הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

בתיעוד נסיבות ביצוע העבירה, בחר העד שלא לציין מפורשות היכן עמד והמינוח העמום "בסמוך למדרכה", אין בו די, שכן מהראיות שהציג הנאשם, נראה כי אכן, קיימת מגבלת שדה ראייה במקום ולכן, יש חשיבות רבה עוד יותר לבחינת מקום עמידתו של העד והאם יכול היה להבחין משם ברכב הנאשם, לפני הגיעו לקו העצירה, אם לאו.

הנאשם עמד על גרסתו, ועדותו בבית המשפט עשתה עלי רושם אמין.

בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק, על החלטתו בתיק קודם וקבע:

"... בוודאי שלא ניתן לומר שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה... הוא עלול גם להטעות שלא במכוון. על כן צריכה הערכאה הדיונית לעמוד על המשמר ולפקח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים, שמא נמצא בהן דבר, אפילו קטן יחסית, המעמיד בספק את הביטחון באמינותם. תהיה ההסתברות לקבלת עדות שוטר גבוהה ככל שתהיה, אין היא הסתברות מלאה והאפשרות שהשוטר טעה... לעולם קיימת".

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

המזכירות תשלח לצדדים עותק מפסק הדין.

מורה על ביטול הדיון והמזכירות תודיע על כך לנאשם טלפונית.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ג תשרי תשפ"א, 11 אוקטובר 2020, בהעדר הצדדים.